

မိုးကျောင်း

ငါ့ ဝမ်း သာ မှား

(နိဒါန်း)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူတစ်ယောက်

(၁)

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း အောက်
ဘလောက်၏ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ရောက်သောအခါ မနက် ၁၁နာရီ
ခန့် ရှိပြီ။ ရန်ကုန်နေက အစွမ်းထက်သည့်အပြင် ကားအင်ဂျင်ပေါင်း
များ စွာဆီမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော အိတ်ဇောငွေ အပူများကြောင့် ပိုမို
ပြင်းထန်နေသည် ဟု ခံစားမိသည် ။ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း အောက်ဘ
လောက် သစ်ပင်ရိပ် ပိုများ သောကြောင့် အအေးဓာတ်ကို မခံစားရ
သည့်တိုင်အောင် သည်းထန်သော ပူပြင်းမှုမျိုးတော့ မရှိ။

မိတ္တူဆိုင်၊ ဆေးမျိုးစုံဆိုင်နှင့် ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်တစ်ခုကို ဖြတ်
လျှောက် လာခဲ့ကြသည် ။ ပလက်ဖောင်း အနားသတ်အတိုင်း ပါကင်ထိုး
ထားသည့် ကားတွေ ပြည့်သိပ်နေသော်လည်း ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်
နေသူတွေ သိပ်မရှိ။ ညောင်ပင်အမြစ်တချို့က ပလက်ဖောင်း
ကျောက်ပြားတွေအောက် ထိုးဖောက် ခုံးထနေကြသည် ။ ဒုတိယကမ္ဘာ

စစ် လက်ကျန်ဖြစ်ပုံရသည့် ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီး၏ ပေါ်တီ ကိုအောက်မှ ပလက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လိုက်ကြသောအခါ ချိန်းဆိုထားသော လူက ရောက်မလာသေး။

‘သူ ချိန်းတာ ဒီဆိုင်ပဲကွ’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ညီကို ပြောရင်း နေရိပ်ကွယ်သည့် ခုံလွတ် တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ကျွန်တော့်ညီလည်း ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ ကျောပိုး အိတ်ထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲခုံပုလေးပေါ် အသင့် တင်ထားလိုက်သည် ။

‘ဟဲ့ကောင်လေး... ဘာငေးနေတာလဲ... သွားမေးလိုက်ဦးလေ’

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံရသည့် အဒေါ်ကြီးက မီးသွေးမီးဖိုဘေး ပိပိပြားပြား ထိုင်နေလျက်က စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းအော်သည် ။ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ခန့် အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ပြေး လာပြီး သူ့ခါးမှာ ပတ်ထားသည့် တဘက်ဟောင်းကို ဖြုတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲကို ကမူးရှူးထိုး အတင်းဝင်သုတ်သည် ။ ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီတိုလေး၏ အောက်အနားစတွေက တွန့်လိပ်လျက်။ မနက်စောစော အချိန်ကတည်းက လိမ်းထားဟန်တူသည့် သနပ်ခါးတွေသည် အလှလိမ်းထားသည် နှင့် မတူတော့ဘဲ၊ သူ့မျက်နှာပေါ် ပေကျံနေသော အစွန်းအထင်းများ လိုပင် ဖြစ်နေ၏။

‘ဘာသောက်မလဲ အစ်ကိုတို့ ... အအေးရတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ရတယ်၊ ကော်ဖီမစ်ရတယ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ဆေးဘဲဥသုပ်’

ကောင်လေး၏ ရက်ပ်ပါတစ်ယောက်ပါးစပ်မှာ မော်တာတပ်သလို တရစပ် ရွတ်ပြသည့် မီးနူးကို ပြီးဆုံးအောင် ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့။

‘လက်ဖက်ရည် ပုံမှန်နှစ်ခွက်’

စားပွဲထိုးလေးက ‘ပုံမှန်ရှယ် တူး’ဟု အော်ဟစ်ရင်း မြင်းပေါက်စလေး တစ်ကောင်လို ပြေးထွက်သွားသည်။ ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက ခပ်ခြောက်ခြောက်မျှသာ။ အစိုးရပိုင် ပလက်ဖောင်းကို အခင်းလုပ်၍ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု၏ ပေါ်တီကိုကို အမိုးလုပ်ကာ ပလတ်စတစ်ခုံပုလေးတွေ လေးလုံးစီရံထား၍ ပလတ်စတစ်ခုံ စားပွဲ လေး၊ ငါးပိုင်း ချထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသည် တစ်ချိန်ကတော့ စည်ကားခဲ့ဖူးမှာ သေချာသည်။ ။ သင်္ဘောသားပွဲစားတွေ၊ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာတွေ၊ ဒေါ်လာရောင်းဝယ်သူတွေနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေကို အိတ်ထဲအပြည့် ထည့်လာကြသော သင်္ဘောသားတွေ၏ ချိန်းဆိုလေ့ရှိသော ဆုံရပ်တွေထဲမှ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးလိမ့်မည်။ အခုတော့ ကုန်သည် လမ်းထောင့်က SECD ဟု ခေါ်ကြသည့် သင်္ဘောသားအလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေးရုံးလည်း ဒေါ်ပုံမြို့နယ်ထဲ ပြောင်းသွားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ တရားဝင် ငွေလဲဆိုင်တွေ အလျှိုအလျှို ပေါ်လာသည် နှင့်အမျှ ဒေါ်လာမှောင်ခိုဈေးကွက်လည်း ပျောက်သွားသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သည် လမ်း၊ သည် ပလက်ဖောင်းနှင့် သည် ဆိုင်လေး တွေ မှာ ဇာတ်ပွဲပြန်သွားပြီးသော်လည်း မသိမ်းဆည်းရသေးသည့် ပွဲဈေးခင်းတစ်ခုနှင့်သာ ပိုတူနေသည်။ ။ သို့သော် အချို့ပွဲစားတွေကမူ သူတို့ ဆယ်စုနှစ်ချီ၍ ခြေကုပ်ယူထားခဲ့ကြသော သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်၍ လား၊ လူသူရှုပ်ထွေးခြင်းမှ ရှောင်တိမ်းလို၍ လား။ တစ်ခုခုကြောင့်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

အခုလည်း ကြည့်၊ ဆိုင်ထဲ လူက ခပ်ပါးပါးမျှသာ။ ဆိုင်အတွင်းဘက် ထောင့်တစ်နေရာမှ စားပွဲမှ ဖုန်းပွတ်နေသော လူတစ်ယောက်။ သောက်

လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်က စားပွဲပေါ်မှာ ။ ပြောင်လက်နေသော သား
ရေပိုက်ဆံအိတ်ရှည် ခပ်ထူထူတစ်လုံးကို လက်ကိုင်ကွင်းမှ ကိုင်ထားသ
ည် ။ အနက်ရောင် ဘေးလွယ်အိတ်က စားပွဲပေါ်မှာ ။ အသားဖြူဖြူ၊
မျက်နှာကြည်ကြည်နှင့် လူချင်းမသိသော်လည်း ဒေါ်လာမှောင်ခိုသမှန်း
ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည် ။ မှန်မှန်ကန်ကန် အလုပ်လုပ်သည် ဟု
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ညွှန်း၍ ကျွန်တော် သူ့ထံမှာ ဒေါ်လာအနည်းင
ယ် လာရောင်းဖူးသေးသည် ။ အခြားစားပွဲမှာ တော့ ဘဏ်လုံခြုံရေး ယူ
နီဖောင်းဝတ် လူနှစ်ယောက်။

ကျွန်တော်တို့ နှင့် ကပ်လျက် စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည် က ကျွန်တော်
တို့ အရင်ရောက်နှင့် နေပုံရသည့် လူတစ်ယောက်။ သူ့ဘေးက ခွေးခြေခုံ
ပုလေးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ဘေးလွယ်အိတ် အနက်ရောင်သည် တော
က်ပြောင်သစ်လွင်သော အနက်ရောင် မဟုတ်တော့။ ဘေးနှုတ်ခမ်း အ
နားထောင့်တွေက ပေါက်ပြဲနေပြီ။ စေ့ရတော့ဟန် မတူသော ဇစ်က ပွင့်
လျက်သား။ ပွင့်ဟနေသော ဇစ်နှုတ်ခမ်းသား နှစ်ခုကြားမှ
ပလတ်စတစ်ဖိုင်၏ တစ်စွန်းတစ်စကို လှမ်းမြင်နေရသည် ။ သူ ဝတ်စား
ထားပုံကလည်း သူ့လွယ်အိတ်အတိုင်း။ သူ့မျက်နှာက ပလက်ဖောင်း
တစ်ဖက်ခြမ်းမှ ဗလီဘက် လှမ်းငေးနေသည် ။ သူလည်း ကျွန်တော်တို့
ကဲ့သို့ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် သင်္ဘောသားတစ်
ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် သည် လူ့မျက်လုံးတွေက ခြေထောက်နှ
စ်ဖက် မတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်သည့် ကုန်းမြေကိုတော့ တွေ့ရသေးဟန်မ
တူ။

စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်ခွက် လာချပေးရင်း ကျွန်တော် ကြ
ည့်မိနေသော တစ်ဖက်စားပွဲက လူကို သူပါ လှမ်းစွေကြည့်သည် ။ ပြီး
တော့ သူ့ခါးကို ပိုကိုင်ညွှတ်လိုက်ပြီး လေသံကို အနည်းငယ်နှိမ်၍ ကျွန်

တော် မမေးရသေးသော မေးခွန်း၏ အဖြေကို ပေးလေသည်။ ။

‘အဲ့လူက သင်္ဘောသားအရူးလေ၊ နေ့တိုင်း လာနေကျ’

‘ဟင်...’

‘အဘကို လာစောင့်နေတာတဲ့ ၊ နေ့တိုင်းလာတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ’

ကျွန်တော် အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲထိုးလေးက ပြေးထွက်သွားနှင့်ပြီ။ ကျွန်တော့်ညီက ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ ။ ဘာကို ပြုံး၍ ဘာကို ခေါင်းယမ်းသည် မသိ။ ထိုလူကတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်နေမိတာကိုလည်း သိပုံမပေါ်။ ကောင်လေး သူ့အကြောင်း အတ္တပ္ပတ္တိ ခင်းကျင်းသွားသည် ကိုလည်း ကြားလိုက်ပုံမရ။ ကားတွေ ပါကင်ထိုး ရပ်ထားသည့်ကြားမှ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းဆီ ငေးနေဆဲ။ ပွရောင်းရောင်း ဆံပင်တွေက မွဲခြောက်ခြောက်။ အဖြူရောင် ကော်လာကတုံး ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ဖားဥအကွက်တွေက ထင်းနေသည်။ ။

‘အစ်ကိုကြီးလူက မလာသေးဘူးလား’

‘လာမှာ ပါကွာ၊ မပူပါနဲ့ ၊ သူတို့ ပိုက်ဆံရမယ့် ကိစ္စပဲဟာ’

ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်မည် ပြင်ပြီးမှ မဆက်ဘဲ နေလိုက်သည်။ ။ ကိုယ့်ဘက်က အလျင်လိုနေသည် ဟု ထင်သွားလျှင် တစ်ဖက်က ဈေးကိုင်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော် ဆိုင်အတွင်းဘက် ဝှေ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ။ သံဘာဏာတံခါးကြီး နှစ်ပေါက် သော့ခတ်ထားခြင်းသည် သည် ဆိုင်လေးအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက မီးသွေးမီးဖိုပေါ်က ကြက်ဥကြော်ကို ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဆယ်ယူရန် ကြိုးစားနေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏

ရင်ဘတ်လွင်ပြင်မှာ ချွေးမိတ်ဖုလေးတွေ ရဲပတောင်းခတ်လျက်။ စားပွဲ
ထိုးကောင်လေးက ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ တန်းစီချိတ်ထားသည့် စားပွဲ
ဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း ဆိုင်ထဲမှ လူတွေ ဖြတ်သန်းသွားတိုင်း ကော်ဖီမစ်၊
လက်ဖက်ရည် အစချီသည့် သူ့ဆိုင်မှာ ရရှိနိုင်သော မိနူးတစ်ခုလုံးကို စီ
တန်းအော်ရွတ်နေသည်။ ။

ဆိုင်ထဲ ကြည့်ရင်း ဒေါ်လာသမားနှင့် မျက်လုံးချင်း သွားဆုံသည်။ ။
တကယ်တော့ တမင်ဆုံသွားအောင် သူ့ဘက်က အားထုတ်နေခဲ့ကြောင်း
ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။ ။ မျက်လုံးချင်း ဆုံသည် နှင့် ထိုလူက အချို့သာ
ဆုံး လှမ်းပြုံးပြ၏။

‘အစိမ်းလား ညီလေး၊ ဝယ်မှာ လား၊ ရောင်းမှာ လား’

ကျွန်တော်လည်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပဲ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ ။

‘ချိန်းထားလို့’

‘ဪ...’

ဒေါ်လာသမားက ‘ဪ...’ဟု သံရှည်ဆွဲပြီး မတ်ထားသော ခါးကို
ပြန်ညွတ်ချလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတစ်ခု လှမ်းမေးပြန်သည်။ ။

‘ဘယ်သူနဲ့ လဲ’

‘ဦးကံဝင်း’

‘လာတော့မှာ ပါ’ဟု ပြောရင်း သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့
သော ကျွန်တော့်ကို စကားဆက်ပြောရန် အားမထုတ်တော့ဘဲ စောစော
က အတိုင်း ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကို တို့ ထိ ပွတ်နေလေသည်။ ။

ကားတွေ ဖြတ်မောင်းသွားကြသည်။ ။ လူတွေ ဖြတ်လျှောက်သွားကြ

သည် ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ ဘေး စားပွဲမှ လူလိုပင် တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းဆီ ငေးနေမိသည် ။ ဗလီ၏ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဟန် အနုလက်ရာတွေက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည် ။ ကုန်သည် လမ်းထောင့်မှာ တော့ လက်ဝါးကပ်တိုင် တစ်စွန်းတစ်စ။ ကုန်သည် လမ်းဘက်က ခိုအုပ် ဝေါခနဲ ထပျံသွားပြီး ထိုနေရာကိုပင် ပြန်ဆင်းသွားကြပြန်၏။ ဘုရားကျောင်းရှေ့က သစ်ပင်ပေါက်စ ခြေရင်းမှာ ခိုစာရောင်းသူတစ်ယောက် ရှိနေတတ်သည် ကို သတိရလိုက်သည် ။

အကြည့်ကို ဆိုင်လေးထဲ ပြန်သွင်းယူရင်း ဖုန်းက နာရီကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သည် လူတွေ လာသင့်ပြီ။ ချိန်းထားသော အချိန်အတိုင်း အတိအကျ ရောက်မလာဘဲ အနည်းငယ် နောက်ကျပြလိုက်ခြင်းဖြင့် သူနှင့် အလုပ်လုပ်သူတွေ များ စွာရှိနေကြောင်း ကစားကွက် ခင်းပြနေခြင်းလေလား။

ဆိုင်လေးရှိရာ ပေါ်တီကိုအောက်မှ နေ၍ အပေါ်ဘက်တစ်လျှောက် စူးစိုက် မျှော်နေလိုက်သည် ။

‘အစ်ကိုကြီးလူက ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ၊ အခု... ဆယ့်တစ်ခွဲတော့မယ်’

ကျွန်တော့်ညီက စိတ်မရှည်ချင်တော့။ သင်္ဘောသားလက်မှတ် အစုံအလင်ရရှိပြီးသည့်တိုင် တစ်နှစ်နီးပါး စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းကို အလုပ်လက်မဲ့လို ဖြစ်နေကြောင်း သူ ပြောဖူးခဲ့သည် ။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတကာလှည့်လည်၍ အလုပ်လိုက်လျှောက်သည် ။ သို့သော်၊ လူသစ်ဖြစ်နေခြင်း၊ အတွေ့အကြုံ မရှိခြင်း၊ လိုင်းကြေး အဆမတန်များ ခြင်းတို့ ကြောင့် ကြန့်ကြာနေခဲ့သည် ။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်၏ အမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပေးသည် ။ သည် လိုနှင့် သည် နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ကုန်သည် လမ်းဘက်မှ ချိုးဝင်လာသော လူတွေထဲ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်သည် ။ တခြားသူတွေထက် ပိုမြင့်နေသော ဦးခေါင်းတစ်လုံး။ ဂေါ်လီလုံးကြီးတွေ ထည့်မြှုပ်ထားသည့်အလား မို့ဖောင်းနေသည့် မျက်လုံးကြီးတွေကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည် ။ သေချာကြည့်သော အခါ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘ဟိုမှာ ... လာပါပြီကွ’

ကျွန်တော့်ညီကလည်း လှမ်းကြည့်သည် ။

‘ဟို လူကောင်ထွားထွားနဲ့ ဘဲကြီးလား’

‘အေး’

မကြာမီ ပေါ်တီကိုအမိုးအောက် ဝင် လာပြီး ကျွန်တော်တို့ စားပွဲဆီ လာထိုင်သည် ။ နှစ်ခုထပ်လိုက်ရသော ပလက်စတစ်ခုံပုကလေး ဖျစ်ဖျစ် မြည်သွားသလို သူ့ထံကလည်း အီးအီးအစ်အစ် မြည်သံတွေ ထွက်လာသည် ။ သူ့လက်ထဲက ကိုရီးယား သရုပ်ဆောင်ပုံတွေ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် အဝါရောင် ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်သည် ။

‘ကောင်လေး... ရေတစ်ခွက် အရင်ပေးစမ်းကွာ’

ဦးကံဝင်းက သူ့အိမ် ပြန်ရောက်၍ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်သည့်အလား အသံအောအောကြီးနှင့် လှမ်းအော်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မည်သည့်အတွက်ဟု ကျွန်တော် မသိနိုင်သော စာရွက်စာတမ်း တချို့ကို အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ဖြန့်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်စီပြီး ပြန်ထည့်သည် ။ သူ့လက်ချောင်း တုတ်တုတ်ကြီးပေါ်က ဓာတ်လုံးလက်စွပ်

ကြီးမှာ သူ့လက်လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း တလက်လက်။ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည့် လူငယ်၏ မျက်လုံးတွေက ကျီးကန်းတစ်ကောင်လို လှုပ်ရှား နေကြသည်။ ။

‘ဆောရီး ငါ့ညီရာ၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ဟိုမှာ ကွာ နက်ဖြန် ထွက်မယ့် ကောင်လေးတွေကိစ္စ အပြီးသတ်ပေးနေလို့’

ဦးကံဝင်း အသံက ခပ်အောအော။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ မနက်ကတည်းက ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ ၊ ကိစ္စတွေက မပြတ်ဘူး၊ တကယ့် အာရုံပဲ’

သူတပည့်က အသံပြာပြာနှင့် ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောသည်။ ။

ဦးကံဝင်းသည် ပွဲစားတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ အနားယူထားသည့် လက်ဝှေ့သမားဟောင်းကြီးနှင့်သာ ပိုတူနေသည်။ ။

‘ကဲ... ညီလေးတို့ ကိစ္စ ပြောပါဦး၊ အခု လိုက်မှာ က’

‘သူပါ ကျွန်တော့်ညီလေ’

‘ဘယ်နှတုံး ရှိပြီလဲ၊ ပြပါဦး စီဒီစီ’

‘လူသစ်လေ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကတော့ အစ်ကိုကြီး ဆီ ဖုန်းကြို ဆက်ထားပေးမယ်ပြောတယ်၊ ဆက်ပြီးပြီလား’

ဦးကံဝင်းက ကျွန်တော့်ညီ ထုတ်ပေးသော စီဒီစီကို ယူကြည့်သည်။ ။

‘ဆက်တယ် ဆက်တယ်၊ ဒီကောင့်တုန်းကလည်း ငါပဲ လုပ်ပေးလိုက် တာ’

‘အိုကေပါ၊ ပြဿနာ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ငါ့ညီ စီဒီစီ၊ ပက်စ်ပို့၊ လက်မှတ် ဘာညာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေ မိတ္တူတစ်စုံ ပေးထား၊ ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်’

ဦးကံဝင်းသည် ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ထုတ်၍ ကျွန်တော့်ညီ ပေးလိုက်သော မိတ္တူတွေကို ကြည့်ကာ စီဒီစီနံပါတ်၊ ပက်စ်ပို့နံပါတ်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးမှတ်လိုက်သည်။ အလုပ်လက်ခံကြောင်း တရားဝင် မှတ်ပုံတင်လိုက်သည့် သဘော။

ရေးမှတ်နေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ဦးကံဝင်း ခေါင်းဆတ်ခနဲ မော့လာသည်။

‘ကဲ... ငါမေ့နေတာ၊ ဖစ်ရှင်းဘုတ်တစ်စီး ရှိတယ်၊ စိတ်ဝင်စားလား၊’

ကျွန်တော် တွေဝေသွားသည်။ ။ ငါးဖမ်းသင်္ဘောသားဘဝက ပိုမိုကြမ်းတမ်းသည်။ ။ ကျွန်တော့်ညီမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေကြပြီ။ စောင့်ဆိုင်းခြင်းမှာ သူ့စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည် ကို ကျွန်တော် သိထားပြီး ဖြစ်၏။ သည်အခြေအနေကို ကျွန်တော်မြင်သည် ထက် ဦးကံဝင်းက ပိုမြင်နိုင်ပုံရသည်။

‘တချို့က ငါးဖမ်းသင်္ဘောဆိုရင် နည်းနည်းရှုံ့ချင်ကြတယ်၊ အထင်မသေးနဲ့ ဗျ၊ တချို့ဆို ငါးဖမ်းသင်္ဘောပဲ စွဲလိုက်နေတဲ့ ဘဲတွေတောင် ရှိတယ်၊ လစာတစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘူး လေ၊ ငါးပစ်ကြေးက တစ်လတစ်လ သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်ဟ’

ဝမ်းခေါင်းထဲက ထွက်လာသော ဦးကံဝင်း အသံအောအောကြီးက ကျွန်တော်တို့ ကို ဖမ်းစားထားလေပြီ။ ညီဖြစ်သူက သွားအနည်းငယ်စေ့လျက် ကျွန်တော့်ကို ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ။ ‘ဇော်လင်းဦးတို့ လည်း ငါးဖမ်း သင်္ဘောပဲလေ’တဲ့။ ။ သည် အခင်းအကျင်းအရ သူ နိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်တွက်ဆမိပုံရသည့် ဦးကံဝင်းသည် လေသံကို အနည်းငယ်လျှော့၍ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ဆီ ခေါင်းကိုနှိမ့်ကာ နောက်

တစ်ဆင့်ကို ထပ်တက်လိုက်ပြန်၏။

‘ငါ့ညီတို့ စိတ်ဝင်စားရင် အရွက်နှစ်ဆယ်နဲ့ ပြတ်အောင် လုပ်ပေးမယ်’

‘လုပ်မယ်ဗျာ’

သည် တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ညီသည် ကျွန်တော့်သဘောထားကိုပင် မတောင်းခံတော့ဘဲ ဦးကံဝင်း ခင်းထားသည့် ခွင်တစ်ခုထဲ ခုန်ဝင်သွားတော့သည် ။ ဦးကံဝင်းက ဘာမျှ မထူးခြားသလိုမျိုး ဟန်ဆောင်လိုက်သော်လည်း သူ့ ဖန်ဂေါ်လီမျက်လုံးကြီးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကိုတော့ မဖုံးကွယ်နိုင်။ သည် အချိန်မှာ ပင် ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည် ။

‘မလိုက်နဲ့ ’

ဟင်...။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အသံလာရာဆီ ပြိုင်တူကြည့်မိလိုက်ကြသည် ။ သူ...။ စောစောက စားပွဲထိုးလေး ပြောသွားသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နေ့တိုင်း လာစောင့်နေသည် ဆိုသော သူ။ သဘောသား အရူးဟု စွပ်စွဲခံရသော သူ။ သူ့မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်နေသည် ထက် သေချာစွဲမြဲစွာ စိုက်ကြည့်နေပုံမျိုး။ ဦးကံဝင်း မျက်နှာပေါ်က အဖုဖုအထစ်ထစ် ဖြစ်အောင် အစ်ထွက်နေသည့် အဆီအသားခဲတွေက တင်းမာပြောင်ရှင်းလာသည် ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည် ။

‘ဖစ်ရှင်းဘုတ်ဆို မလိုက်ပါနဲ့ ’

သူ့အသံက ထပ်ထွက်လာပြန်သည် ။ သူပြောလိုက်သည် က အနိမ့်အမြင့်မရှိသော ခပ်တိုးတိုးလေသံ ဖြစ်သော်လည်း ဦးကံဝင်းက

နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်သံ ကြားလိုက်ရသလို တုန်ခနဲ။ ခွေးခြေခုံပုလေးပေါ်က ထရပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပြန်ထသည် ။ သူနောက်လိုက် တပည့်က ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ကို လက်တစ်ဖက်က လှမ်းဆွဲလိုက်သေး၏။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတွေဆီ မသိမသာ ဝေ့ကြည့်...။

‘ဟေ့ကောင်... သောက်ရူး သွား သွား၊ မင်းနေရာမင်း ပြန်ထိုင်နေ’

ဦးကံဝင်းက ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားရသော အသံဖြင့် သူ့ကို လှမ်းပြောသည် ။ ဒေါ်လာမှောင်ခိုဆရာနှင့် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး အပါအဝင် ဘဏ်လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ယူနီဖောင်းများကပါ လှမ်းအကဲခတ် နေကြသည် ။ သို့သော် သူက မူလနေရာမှာ ရပ်မြဲရပ်လျက်။ မူလမျက်နှာထားနှင့်။ ပြီးတော့ အပြောင်းအလဲ မရှိသော လေသံဖြင့်။

‘ငါးဖမ်းသင်္ဘောဆို မလိုက်ပါနဲ့ ’

‘ဟာ... ဒီသောက်ရူး’

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဖြုန်းခနဲ ဦးကံဝင်း ထရပ်လိုက်သည် နှင့် ဦးကံဝင်း လက်သီးက သူ့မျက်နှာပေါ် ခွပ်ခနဲ။ သူနောက်ကို ယိုင်သွားပြီး လက်လှမ်းအထောက် ပလတ်စတစ်စားပွဲပေါ် ထောက်မိ၍ စားပွဲက စောင်းသွားကာ ရေနွေးဓာတ်ဘူးက ဝုန်းခနဲ အောက်ပြုတ်ကျသွားသည် ။ ကျွန်တော် သတိဝင်လာသည် နှင့် ဦးကံဝင်းရှေ့က ပိတ်ရပ်ထားလိုက်သလို ဒေါ်လာသမားလည်း ဦးကံဝင်းနားပြေးလာသည် ။

‘ဘိုကံ... ဘိုကံ... ထားလိုက်ပါဗျာ... သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားလည်း သိသားနဲ့ ’

‘သိလို့ ဒီလောက်နဲ့ ရပ်လိုက်တာကွ... ကွာ၊ ဟေ့ကောင်... သွား၊
မင်းကို ဒီနားမှာ ထပ်မမြင်ချင်ဘူး၊ သွား...၊ အခု သွား...’

ဒေါ်လာသမားက မတ်မတ်ပြန်ရပ်ရန် ကြိုးစားနေသော သူ့ကို သွား
ထိန်းပေးလိုက်သည် ။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်စဉ် ခုံပေါ်မှ ပြုတ်ကျနေ
သော သူ့လွယ်အိတ်ကို ပြန်ကောက်ပေးနေသည် ။ သူက တဖြည်းဖြည်း
‘ဝါ’ လာရာမှ ‘အညို’ဘက် ပြောင်းလာနေသော သူ့ဘယ်ဘက်မျက်ခုံး
တစ်ဝိုက်ကို လက်နှင့် တို့ ကာ တို့ ကာ ထိရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထ
သည် ။ ပြီးတော့ ကုန်သည် လမ်းဘက်ဆီ တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသည် ။
ထွက်သွားရင်း ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကအဖြတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို
အနီးကပ် စေ့စေ့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့...။

‘ငါးဖမ်းသင်္ဘော မလိုက်နဲ့ ’

‘ဒီစောက်ရူး... သေချင်လို့ ’

ဦးကံဝင်းက နောက်တစ်ဖန် ဝုန်းခနဲ ပြန်ရုန်းထွက်သည် ။

ကျွန်တော် ဦးကံဝင်းရှေ့က ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီး... စိတ်ထိန်းပါဗျာ၊ သူ အခုလို ဝင်ပြောရုံနဲ့ ပွဲမပျက်ပါ
ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးဘက်က အဆင်ပြေပြီဆိုရင်သာ ဖုန်းဆက်
လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ သူ့ကို ထားလိုက်ပါဗျာ’